

Δὴ τότε μιν ευφελιζομένου σκύλακος περιόντε
φασιν Ἰπποκλείῃσαι, καὶ τὸδε φάσθ' ἐπιθεῖ,
Παῦσαι, μηδὲ ράπιζ', Ἰππὸν φίλου ἀνέριθ' ἐπι
ψυχῇ, τῷ ἔγνω, φθεξαμένης αἰών.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΝ, κεφ. πζ.

▲ Λ Φ Ε Ι Ο Υ .

Χερμαίαις νιφάδεσσιν παλινομοῖα ἰθαῖς ὄρνις,
τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
μέσφρα μιν σφραγίσσον κρύβου ὤλεσεν· ἢ γὰρ ἔμεινε
αἰθέριθ' σφραγίσσον ἀντίπαλλου νεφέων.
Πρόκνη καὶ μήδεια κατ' αἰδέου αἰδέσθητε
μητέρες, ὄρνιθων ἔργα διδασκόμενα.
Αδελον.

Ἐκ πυρὸς ἰλιακοῦ, δορογίων μέσσην ἤρπασεν ἤρωσ
αἰνείας ὅσιον παυδί βάρου πατέρα.
Ἐκλάγεθ' ἀργείοις, μὴ ψεύεσθε μικρὸν ἐς ἄρη
κέρδου ὀνηραλέου, τῷ ἢ φέροντι, μέγα.

Α Ρ Χ Ι Ο Υ .

οὐ πόσον σφραγίσσον ἀθάμασ Ἰππεμήναθ παυδί λεάρχου,
οσοῦν ὁ μηδείης θυμὸς ἔτεκνοφόνου.
Ζῆλον Ἰππὸν μανίης μείζον κακόν. εἰ ἢ φονδαῖ
μήτηρ, ἐν τίνι νυῦ πίσις ἔτ' ἐστὶ τέκνων;
Τὸ αὐτὸ.

Αἶαν ὄλιον νήσους τε διπλάμασιν σὺ χελιδῶν,
μηδείης γραπτήν πυκτίδι νοσοφοφείας.

ΕΛΠΗ